

61.stāvs

Kad saules stari pieplok manai sejai, gluži instinktīvi ar plaukstu aizsedzu acis, tomēr starp pirkstiem uzmācīgi turpina spraukties spoži dzeltena gaisma. Skalī iesaucos: „Aizkarus, aizvelciet aizkarus! Šeit ir tik karsti!”

„Kuš! Runā, klusāk!” – Ieraugu Karīnu. Viņa sēž krēslā, netālu no manis. „Tu ilgi gulēji?”

„Jā, kopš vakardienas,” iesmejos. Savādi, pamanu, ka mana labākā draudzene atgādina svešinieci. Tumši garie mati ieguvuši zeltainu nokrāsu un nu sniedzas vien līdz viņas plecu līnijai. Karīnas balsī jūtu svešādu pieskaņu. Laikam vakar par daudz saklausījos skaļo mūziku. Mums bija biļetes uz koncertu Reņņa dārzā, turp arī devāmies. Pēdējais, ko atceros, kā šķērsojām Zvaigžņu ielu.

„Tu izskaties pēc modeles, pa kuru laiku biji pie friziera? Un – kāpēc esi manā istabā?” ziņkārīgi vaicāju.

„Tu, patiešām, neko neatcer...?” Un tad Karīnas balss apraujas, it kā to pēkšņi kāds būtu izslēdzis. Kā saka mana mamma – *izrāvis štepseli*.

„Skat, esi pamodusies!” ierunājas man nepazīstama sieviete. „Laipni lūgta virtuālajā realitātē! Es esmu Iksija.” Kur Karīna? Viņa vienā acumirkli izgaist kopā ar krēslu. O, kāds perfekts triks! Kur atrodos? Tās nav manas mājas! Esmu nonākusi cirkā? Kaklā kāpj dīvains kamols, līdz saņemos un vaicāju: „Tas ir joks?”

„Nē, nav gan. Sveicam ar ierašanos 22.gadsimtā!”

Cenšos restartēt vakardienu, tātad: bijām koncertā, tad devos mājās. Ā, pirms tam braucām uz pludmalī.

„Gribu pie loga, svaigu gaisu!” ātri pieceļos. Ainava, kas paveras, liek pārsteigumā sastingt – apkārt plešas debesskrāpji, starp tiem traucas man nepazīstami lidojoši objekti, daži ar luminiscējošām TAXI zīmēm. Tālumā vīd zila līnija. Vai jūra? Neesmu pārliecināta. Kas šī par vietu? Klusi izdvešu: „Amerika?”

„Nē, Ventspils,” Iksija lepni saka. „Iespaidīgi, vai ne? Mēs atrodamies 45.stāvā, Ventspils hologrammu centrā. Tev jāzina, ka ikdienā pārvietojamies ar gaisa transportu. Esam saglabājuši agrāko Ventspils teritoriju – tagad tas ir muzejs, kur tūristiem un jaunajai paaudzei rādām pilsētas vēsturi.”

„Aha,” nosaku, it kā saprastu. Tad, kā slīcējs salmiņam, pieķeros mirkļa idejai, šī brīža vienīgajam risinājumam, – pēc iespējas ātrāk tikt pie jūras. Tā ir mana iespēja izkļūt no debesskrāpja, lai atkal nonāktu uz zemes.

„Vai mēs varam apskatīt jūru?” cik vien iespējams, vienaldzīgi vaicāju.

„Protams. Kāpēc gan ne? Vispirms dosimies uz jumta aerostaciju, tad ceļosim ar lidmobili.”

Caur smadzenēm izskrien doma – 45.stāvs, uz jumta būs... „Iksij, kurā stāvā tas ir?”

Viņa lietišķi atbild: „Sešdesmit pirmajā.”

Ar gaisa kapsulu nokļūstam ēkas augšpusē. Iesēžamies lidmobili. Iksija hologrammas panelī ievada parametrus. Starp debesskrāpjiem planējam kā putni. Ir baisi, bet skats liek aizrauties elpai. „Vecpilsēta!” Iksija norāda uz kādu klajumu. Pamanu bibliotēku un pili. Lūk, arī govju skulptūras. „Tomēr saglabājuši,” atviegloti nopūšos. Un tad ieraugu ilgi gaidīto jūru. Kad piezemējamies, burtiski ielecu liedagā. Pēdām grimstot irdenajās smiltīs, noņemot ceļos un impulsīvi saku: „Mana mīļā, labā, mana jūra, tu vienmēr paliec nemainīga!”

Jūtu, kāds mani satver aiz pleca. „Iksij?” jautājoši skatos apkārt. Izdzirdu Karīnas balsi: „Ko tu saki? Es jau brīdināju, neaizmiedz liedagā. Ko nu? Brauksim mājās, drīz saule rietēs. Skat, pat seju esi nosauļojusi!” Pielieku roku pierēi – ū, karsta, mazliet sūrst.

Prasu Karīnai: „Vari iedomāties, kā Ventspils izskatīsies pēc simts gadiem?”

Viņa aizdomājas: „Savādāk. Pavisam savādāk.”